

ved Loven af 24de Maj 1879 er given Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret til at lade Sager mod Børn afgøre derved, at der tildeles dem en Revselse i Hjemmet, eventuelt under Opsyn af en Politimand, ogsaa kom til at gælde uden for Kjøbenhavn, mener jeg ikke at kunne række Haand dertil. Thi medens jeg vel kan finde det meget passende, at en Fader eller Moder under rimelige Forhold giver sine Børn en alvorlig Revselse, er det i høj Grad min Følelse imod, at Politiet skal ind i Hjemmet, for at Forældremagten kan blive udøvet under Politiets Tilsyn og under Politiets Opsyn med, at Revselsen bliver tilstrækkelig.

Jeg vil hermed afslutte mine Bemærkninger, idet jeg henstiller dem til de ærede Forslagsstilleres og det eventuelle Udvalgs nærmere Overvejelse.

Ordføreren for Forslagsstillerne (*Philipsen*): Forslagsstillerne have al mulig Grund til at være den højtærede Minister og de ærede Medlemmer, som have fremsat Udtalelser om vort Forslag, taknemmelige for de Udtalelser, de ere fremkomne med. Der er ganske vist i — tør jeg sige — mere formel Forstand en tilsyneladende ret stor Forskel paa den højtærede Ministers Standpunkt og det, der indtages af de andre ærede Medlemmer af Tinget, som have talt, idet Ministeren synes utilbøjelig til at anerkende det, som paa en Maade dog maa siges at være en Hovedtanke i Forslaget, nemlig at det er Domstolene og ikke Administrationen, der skal træffe Afgørelsen om Udsættelse af Straffedommens Fuldbyrkelse. Den højtærede Justitsminister synes altsaa, om end med nogen Tvivl, at staa paa et lignende Standpunkt som det, flere fremragende danske Kriminalister f. Eks. Geheimeetatsraad Goos i 1890 paa Juristmødet stillede sig paa. Men, som jeg alt antydede i mine indledende Bemærkninger, er det glædelige ved det, at ogsaa disse mere konservative Kriminalister i Tidens Løb noget have forandret Anskuelse paa dette Punkt, og det er mit Haab, at ved Samarbejde mellem det kommende Udvalg og den højtærede Justitsminister vil det ogsaa lykkes at tilvejebringe Enighed om Grundlaget i den Retning, som Forslagsstillernes Tanke gaar.

Jeg har allerede i mine første Bemærkninger sagt, hvorfor jeg tror, den Vej, Forslagsstillerne ere gaaede, er den rigtige. Jeg har med Forsæt tidligere søgt at undgaa at komme ind paa juridiske

Finesser, jeg skal derfor heller ikke komme ind paa det Spørgsmaal — hvis Vigtighed jeg ingenlunde underkender — som det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (Krabbe) berørte, nemlig hvorvidt man skulde afsige en Dom, eller hvorvidt selve Domsafsigelsen skulde udsættes. Dette sidste er det engelsk-amerikanske Princip, det andet det kontinentale, paa de Steder altsaa, hvor man overhovedet er gaaet til, at Domstolen træffer Afgørelsen. Spørgsmaalet har selvfølgelig været Genstand for Forslagsstillernes Overvejelse, men det, som for os slog Hovedet paa Sømmet, det, hvorfor vi valgte den Vej, vi ere gaaede, er, at vi tro, at kun ved den afsagte Dom blive selve de forbryderske Kendsgerninger slaaede fast. Jeg har en stærk Fornemmelse af, at naar man gaar en anden Vej end den, maa man bære sig ad paa den Maade, at man i Virkeligheden hemmeligt afsiger en Dom og gemmer den i en Skuffe eller Protokol for saa at komme frem med den, naar Nødvendigheden skulde udkræve det. Det er i det mindste blevet mig sagt, at det er den Maade, hvorpaa man bærer sig ad i England og Amerika. Jeg tror heller ikke, det vil være muligt at holde det frisk i Erindringen efter nogle Aars Forløb over for en mulig Benægtelse fra en fræk Person, hvorledes de forbryderske Kendsgerninger have været. Dette er Hovedpunktet.

Der er en Mængde Enkeltheder, som ere blevne fremhævede. Jeg maa med Tak erkende, at disse Enkeltheder, som til Dels ere blevne gjorte gældende som Indvendinger mod Lovforslaget, ikke have bevirket, at de paagældende Talere have fraaraadet Lovforslagets Fremme, men kun fremhævet dem som Momenter, der fortjene Paaagtning. Jeg vil gerne, da jeg har Grund til at tro, at Forslaget vil blive behandlet i et Udvalg, udtale, at hvad der af disse Bemærkninger ikke bliver modsagt fra Forslagsstillernes Side, ikke dermed er indrømmet. Det er ogsaa mit Ønske at efterkomme den højtærede Formands Henstilling om at føre Sagens første Behandling til Ende i dette Møde. Jeg vilde derfor, selv med den størst mulige Hastighed i Talen, ikke kunne naa at faa det altsammen omtalt. Jeg skal tage noget paa maa og faa.

Den højtærede Minister har selvfølgelig fuldkommen Ret i, at det er overladt til Domstolenes fri Skøn, i hvilket Omfang de ville anvende de betingede Straffedomme, og naar man har nævnt bestemte Tilfælde i Loven, har det mere Karakter af Eks-